

ÉRETTSÉGI VIZSGA • 2006. február 20.

**MAGYAR NYELV
ÉS IRODALOM**

**KÖZÉPSZINTŰ
ÍRÁSBELI VIZSGA**

2006. február 20. 8:00

I. SZÖVEGÉRTÉS

Időtartam: 60 perc

OKTATÁSI MINISZTERIUM

Fontos tudnivalók

A feladatokat tetszőleges sorrendben oldhatja meg!

Válaszait gondos mérlegelés után, lehetőleg javítás nélkül írja le! Egyértelmű válaszokat adjon!

Ügyeljen a helyesíráásra! Ha bizonytalan, használja a helyesírási szótárt!

Eredményes munkát kívánunk!

Olvassa el figyelmesen az alábbi szöveget, majd válaszoljon a kérdésekre!

Vidor Ferenc: A városok világa

Mindentudás Egyeteme – előadás (2004. február 9.)
(részlet)

A város egyike az emberi civilizáció legnagyobb és legösszetettebb produktumainak. Sokkal több, mint építmények, utak és lakóházak halmaza – emberek rendezett közössége, eleven organizmus, sőt szellemi egység is. Sok évezrede nemcsak a mindenkori gazdaság, az ott élők társadalmi viszonyai, de a tudomány, a technika és a művészetek is tevékenyen alakítják arculatát. Ma sokan vélik úgy, hogy a városok metropolisszá, a metropolisok városrégiókká növekedése egyre elviselhetlenebb, nyomasztóbb, személytelenebb világot teremt. Jogos a kérdés, van-e a városnak jövője. Erre a kérdésre nincs válasz. Az alábbiakban csak arra tehetünk kísérletet, hogy néhány kérdést pontosabban fogalmazzunk meg.

Előadásomnak már a címe is arra utal, hogy a város nemcsak világunk egyik legkomplexebb jelensége, hanem maga is „világ” – s mint ilyen, egyfajta holisztikus¹ megközelítést igényel, ahogyan azt Mendöl Tibor² kifejtette:

„A város összetett, bonyolult megvilágításához nem elégséges egyetlen tudomány lámpása, pedig mindegyik tudomány, amelyik erre a szerepre vállalkozik, látszólag az összetett valóság egészére világít rá. A szociológus is beszél lakóházakról és közművekről, a műszaki várostudomány is megemlékezik a társadalmi rétegek igényeiről, a jogász sem feledkezik meg az anyagi és a szellemi élet egyetlen olyan megnyilvánulásáról sem, amelynek zavartalanságát szabályokkal kell biztosítani. Mindegyik a városjelenség egészéről ad képet, de mégsem teljeset, és arányaiban sem egyformát. Mindegyik más szemszögből világít rá az egészre, hasonlóan a különböző pontokon felállított lámpához, melynek fénykévéjében mindenestül benne látjuk ugyan a jelenséget, de annak mindig más és más oldala úszik megnagyítva fényárban, vagy merül összezsugorodva a homályba.” (1945)

Biztonság, otthonosság

Mitől otthonos a „világ”, amelyben vagyunk?

„Környezet” szavunk pontosan árulja el, hogy miről van szó. A szó a kör képzetét kelti fel – a környezet mindig egy középpont környezete. Ha az én környezetemről, az én szűkebb-tágabb „világomról” beszélek, akkor az, mondhatni, én köröm rendeződik: olyasféle többrétegű burokként vesz körül, amelyben én szeretném magam otthonosan érezni. „Világom” ennyiben a testem köré rendeződő burkok egyre táguló térbeli köreiként is leírható. Fontos látnunk, hogy e burkok nemcsak védenek a külvilágtól, hanem össze is kapcsolnak vele: pontosabban, magának a külvilágnak az észlelését, a vele való termékeny és gyakorlati kommunikációt is ezek biztosítják a számomra. S mivel nem magányos, hanem társadalmi lény vagyok, az érzéseket, amelyek a világgal való kommunikációm kísérik, nem ok nélkül nevezzük közérzetnek.

¹ A holosz görög szó, egészet jelent. A holisztikus megközelítés: egységben való szemlélet

² Mendöl Tibor: földrajztudós (1905–1967)

Komfortérzetemhez például hozzátartozik, hogy ne fázzak és ne legyen melegem. Az ember a hosszú civilizációs folyamat során jelentős mértékben vesztett a környezet hőingadozásainak kivédésére szolgáló biológiai képességeiből. Ezért lecsupaszodott természetes bőrünkre művi bőrfelületet húzunk: öltözködünk. De bizonyos értelemben ilyen további „bőrnek”, hővédő buroknak tekinthetők a lakás, illetve az épített környezet más szinterei is, amelyekben megtanultuk eredményesen szabályozni a klímát.

A kifelé táguló otthonosság egy másik, még testközeli köre a *lakás*, amely szintén egyfajta burok. Otthonom is öltözékszerűen veszi körbe testemet: kényelmes vagy kényelmetlen, szűk vagy néha – ritkábban – túl tág a mérete: olykor sikerül saját testemre szabni, olykor nem.

Érdeemes egy kicsit mélyebben belegondolni abba, hogy mit értünk az „otthon” fogalmán. Végül is nem azt tekintjük-e jó városnak, amelyben otthonosan érezzük magunkat? Vegyük észre, hogy e szó – *otthon* – valami térbelit idéz fel: rámutat egy „ott”-ra, „ahol” otthonosan vagyunk.

A szó alapjelentése szerint leginkább a házamban, a lakásomban vagyok „otthon” – mert ott érzem magam a leginkább biztonságban. Ez itt egyelőre nem jelent többet, mint hogy itt ismerem ki a legjobban magam, itt kell a legkevesebb váratlansággal számolnom.

A mában élő múlt

A városok kialakulása Kr. e. 3000 körül, Mezopotámia és Egyiptom nagy folyómenti kultúráiban meglepően gyorsan (néhány évszázad alatt) ment végbe – ami arra utal, hogy a városok nem a lakosság egyszerű megsokasodásának köszönhetőek. A város nem nagyra nőtt falu, hanem merőben újszerű „szimbolikus világ”, amit már a korabeli képzelet is így tekintett. A Gilgames-eposzban úgy esik szó az Uruk városát övező falról, mint „égből alászállott építményről” – éles kontrasztként a „paraszti világegyetem” alapjául szolgáló termőfölddel és a hozzá tapadó faluval.

Úgy tűnik, hogy a városok kiemelkedése inkább az istentiszteleti szertartások helyeinek körülkerítésével kezdődött – előbb e szimbolikus helyek gyűjtötték maguk köré a környék szétszórt faluközösségekben élő lakóit, s csak e koncentráció rendszeressé és intenzívvé válásával lettek e helyek előbb vallási, majd uralmi központokká. Persze szellemi centrumból valódi tartós életközösséggé csak olyan helyek válhattak, amelyek megfelelően illeszkedtek a földrajzi környezetbe is – amelyeknek a környező termőhelyekkel és kis településekkel való kapcsolata, mégoly egyszerű áruforgalma biztosítható volt, amelyeket a kereskedelmi útvonalak is érinteni tudtak, s amelyek katonai tekintetben is védhetőek voltak. Mindenesetre jellemző, hogy a *városhal*, amely évezredek át biztosította és szimbolizálta a város ilyen elkülönült, magába záródó jellegét, csak jóval később nyert katonai-védelmi funkciót, és csak sokkal később kezdték közigazgatási határnak is tekinteni.

A *spirituális* értékek és a *gyakorlati, gazdasági-hatalmi* szükségletek e köréhez vegyük azután hozzá, hogy a város a benne élők számára az *érintkezés és a közösségi kommunikáció* merőben új formáit teremti meg – ami fontos dolog, ha meggondoljuk, hogy milyen probléma lehetett a „központ” számára az egyre nagyobb számban köréje sereglők irányítása, terelése, féken tartása.

Végezetül kezdettől fogva látható egy újfajta *esztétikai* igény is: nevezetesen, hogy már a korai városok építetői is súlyt fektettek arra, hogy templomaik, palotáik, a kapuk, lépcsők, oltárok monumentális arányaikkal, díszes megformáltságukkal *le is nyűgözzék* az odaérkezőket, s ezzel biztosítsák a hely vonzerejét, tartós fennmaradását. A város egyfelől – mint valami tároló edény – *vonzza* magához a közelebbi és távolabbi környék, a szűkebb és tágabb külvilág lakóit, anyagi és szellemi javait, másfelől *szét is sugározza* saját értékeit, szétküldi embereit és javait – „élete” csak ebben az ozmózis-szerű, lüktető kölcsönhatásban tekinthető olyan egészsnek, amely élő organizmushoz való hasonlítását indokolja.

Forrás: www.mindentudas.hu

1. Vidor Ferenc építész előadása a Magyar Televízió népszerű ismeretterjesztő sorozatában, a Mindentudás Egyetemén is elhangzott. A szöveg alapján indokolja legalább három érvel, miért kapott helyet e téma is az előadások között!

.....
 .....

3 pont	
--------	--

2. Milyen logikai-tartalmi viszonyt jelölnek az alábbi mondatok aláhúzott kötőszavai?

Fontos látnunk, hogy e burkok nemcsak védenek a külvilágtól, hanem össze is kapcsolnak vele [...]

tartalmi-logikai viszony: .....

1 pont	
--------	--

A szó alapjelentése szerint leginkább a házamban, a lakásomban vagyok „otthon” – mert ott érzem magam a leginkább biztonságban.

tartalmi-logikai viszony: .....

1 pont	
--------	--

3. Mit jelentenek az alábbi, a szöveg első két bekezdésében található idegen eredetű szavak? Adja meg e szavak közkeletű, magyar megfelelőjét!

produktum: .....

1 pont	
--------	--

metropolis: .....

1 pont	
--------	--

komplex: .....

1 pont	
--------	--

4. Vidor Ferenc többször használ metaforikus kifejezést előadásában. Egy-egy mondatban értelmezze az alábbi kifejezések szövegbeli jelentését!

a város arculata (1. első bekezdés)

.....

2 pont

a tudomány lámpása (1. második bekezdés)

.....

2 pont

(a város) élő organizmus (1. utolsó bekezdés)

.....

2 pont

5. A szerző már az első bekezdésben felteszi azt a kérdést, hogy van-e a városnak jövője. Mivel indokolja e kérdés jogosságát? Két érvet említsen!

.....

.....

.....

.....

2 pont

	Maximális pontszám	Elért pontszám
I. Szövegértés	40	

---

javító tanár

	Elért pontszám	Programba beírt pontszám
I. Szövegértés		

---

javító tanár

---

jegyző

Megjegyzések:

1. Ha a vizsgázó a II. írásbeli összetevő megoldását elkezdte, akkor ez a táblázat és az aláírási rész üresen marad!
2. Ha a vizsga az I. összetevő teljesítése közben megszakad, illetve nem folytatódik a II. összetevővel, akkor ez a táblázat és az aláírási rész kitöltendő!

ÉRETTSÉGI VIZSGA • 2006. február 20.

**MAGYAR NYELV
ÉS IRODALOM**

**KÖZÉPSZINTŰ
ÍRÁSBELI VIZSGA**

2006. február 20. 8:00

II. SZÖVEGALKOTÁS

Időtartam: 180 perc

Pótlapok száma	
Tisztázati	
Piszkozati	

OKTATÁSI MINISZTERIUM

Fontos tudnivalók

Egy feladatot oldjon meg, ugyanis csak egy megoldás értékelhető! Ha munka közben mégis elkezd egy másik feladatot is, az előzőt húzza át!

A kifejtésben vegye figyelembe a feladatban adott szempontokat!

Mondanivalójába építse be ismereteit, olvasmányélményeit! Fogalmazzon meg önálló véleményt!

Gondosan szerkessze meg fogalmazását, ügyeljen a helyesírásra! Ha bizonytalan, használja a helyesírási szótárt!

Legalább 3–4 oldalt írjon!

Eredményes munkát kívánunk!

ÉRVELÉS

Nagy hatású irodalmi művek gyakran szolgálnak alapjául mozgóképes alkotásoknak. Az alábbi megállapítás figyelembevételével fejtse ki véleményét: lehetséges-e sikeres és egyenrangú párbeszéd a különböző művészeti ágak között! Érvelő esszéjében hivatkozzon irodalmi alkotás adaptációján alapuló filmes élményére! Kifejtésében legalább két példára utaljon! Írásművének adjon címet!

„[...] minden remekmű megfilmesíthetetlen. [...] A filmtörténet tanúsága szerint kanonizált¹ irodalmi szövegből egészen ritka esetben formálódott csak jó film – az eredetivel egyenértékű pedig, akár a fehér holló.”

(Báron György filmkritikus)

VAGY

---

¹ kanonizált: az irodalomtörténet által nagyra értékelt, sokak által jelentősnek, időtállóknak tartott

EGY MŰ ÉRTELMEZÉSE

A novella lelki történéseinek íve a mű alaphelyzetében ábrázolt boldogságtól a zárlatában megjelenő tragikumig terjed. Mutassa be e lelki folyamatot, térjen ki a cselekmény, a jellemrajz, a motívumok és az elbeszélés mód összefüggésére!

(1847–1910)

Mikszáth Kálmán

Péri lányok szép hajáról

Hát bizony a Péri lányok híres aranyszőke haja inkább ne nőtt volna soha olyan hosszúra, olyan szépnek, tömöttek, inkább változott volna lennek, vagy hullott volna ki egyenkint.

Len ha lenne, patyolatnak fonnák, ha kihull, azt hitte volna a föld, ahová leesett egy-egy szál, hogy menyei fű, s meghozná új tavaszkor megkétszerezve.

Hanem így mi történt. Szegény öreg Péri...! de minnek is eresztette el őket hazulról, felügyelet nélkül olyan messze földre. Valahol a Cserháton aratott részből a két szép hajadon². Ott esett meg a nagy szégyen.

Kati, a nagyobbik, sarlóval dolgozott, míg a kis Judit csak a markot szedte össze kékébe, amiket aztán a hetyke Csató Pista kötögetett össze utána izmos kezeivel, s valahányszor lehajolt a lány, kibontott úszó haja is éppen olyan volt káprázó szemében, mintha aranyfelhővé lett búzakéve lenne.

Aztán meg a búzakévék lettek olyanok, mintha mindenik a Péri Judit szőke haja volna.

Pedig Csató Pistának nem szabad ilyen kétféleképp látni, házasember már, s nem is utolsó asszony a felesége, ott az a magas, délceg, a Péri Kata mellett. (Ni, bizony megvágja kezét a sarlóval!) Olyan nyugtalanul nézeget vissza férjére. Vagy nagyon szereti, vagy nagyon gyanakszik.

Karikában nyiszál a sarló az aratók kezében, ropog a kalászszar, nagyobbodik a tarló, s nyitva marad rajta a madárfészek; a picike sárga fürjek kíváncsian nézegetik, hova lett az árnyékos szalmaerdő? Hát még szegény anyjuk, hogy elcsodálkozik majd?

Judit leoldá fejről a kendőt és a fészekre terítette. Arról majd ráakad, mikor este hazamennek – addig pedig hadd tartson nekik árnyéket.

Pista azonban elvette onnan, és a keblébe rejté. Beh édes kendő volt. Égette, csiklandozta. Rajta volt még a kis madárfiak melege s annak a selyemhajnak az illata.

– Teszi kend vissza azt a kendőt mindjárt! – förmedt rá Judit haragosan.

– Od'adom egy csókért! – lihegte Csató Pista szenvedélyesen, s olyat csavarított a gercén³, hogy hatfelé szakadt.

² hajadon: eladó sorban lévő, még férjhez nem ment fiatal lány

³ gerce: csavart szalmafonat, mellyel átkötik a kékét

– Menjen! Nem szégyenli magát?! – mondá Judit elpirulva. – Inkább soh'se lássam azt a kendőt.

Elfordult durcásan, mintha neheztelné a vakmerő szót. No bizony, nem a világ, hadd vigye el, van még ott elég kendő, ahol ez volt.

– De jó dolga is van a madárnak! – sóhajtott fel Pista.

Judit nem kérdezte meg, miért van jó dolga. Hallgatott.

– Más fészket rakhat, ha az egyiket megunta.

Judit nem kérdezte meg, mire érti; lesütötte a fejét.

Másnap is hiába kérte Pista a csókot, hanem mikor aztán harmadnapon hazaindultak, lent a tisztáson, hol a füzes eltakarta őket a hátul jövő aratók elől, egyszerre átkapta a Judit darázsderekát s el nem bocsátá addig, míg egy parázs csókkal ki nem váltotta kendőjét.

No bizony, nem a világ, van ott még elég csók, ahol ez az egy termett.

Pista pedig nevetett magában: „ha már egyszer peregni kezd a kalász szeme, megérett egészen.”

Aztán így szólt hangosan:

– Mikor az éjfél kiáltják, légy a csalitosban⁴ a templom mögött. Én már előbb ott leszek.

A leány ijedten nézett hátra.

– Lassabban beszéljen! Hátha meghallották?

– Mezítláb gyere el – suttogta –, át ne ázzon a csizmád: arról megtudnák reggel. Rövid szoknyában légy: csatakoszá tenné a hosszút a harmat.

... Négyesével, ötösével feküdtek a lányok, asszonyok az asztag⁵ mögött. Éj betakarta a bájos képet. Csak a csillagok nézték fenn, mialatt a szép szemek behunyódtak ideleln. Csillagoknak mindig kell lenni.

Kakasszó előtt felébredt egyszer Péri Kata, közbül feküdt Juditnak és Csatónénak; észrevette, hogy egyik sem alszik.

Csatóné vánkosa alól, amint hánykolódék, valami fényes tárgy csúszott ki. – Kata megtapogatta: olló volt. „No, ez bizonyosan babonát csinált most.”

Kakasszó után ismét fölébredt Péri Kata, de csak hült helye volt Juditnak, Csatónénak. Elrémülve ugrott fel, hova lehetett a húga? Mintha zűrzavaros hangokat is hallana onnan, ösztönszerűen a csalitos felé futott, hol megtalálta Juditot, élettelenül összerogyva.

Körös-körül a fű mintha arany hímmel lenne kivarrva, a Judit hosszú haja csillogott rajta. Le volt vágva tövestől. Bosszúálló kéz feldobta az egész csomót a levegőbe, szellő felkapta s mintha egy széthasogatott üstökös csillag foszlányai lennének, pajkosan szétszórta a hajszálakat. A megtaposott füvek elismerték testvéreiknek s szelíden engedték maguk közé fonódni.

Kati mindent megértett.

– Kelj fel! Menjünk innen! Hazavezetlek apánkhoz.

De csak a szomszéd városkáig mehettek. Judit lábba esett, napokig kellett feküdnie idegenek között, messze a falujoktól. Kati megápolta, gondoskodott róla.

⁴ csalitos: bokros, árnyas terület

⁵ asztag: a learatott búzakévékből rakott szabályos nagy halmaz

Mikor minden pénzük elfogyott, még a fölösleges ruhadarabok is, nem volt már egyéb gazdaságuk, csak az a haj, amit Kati szedett össze a csalitosban, az a szép aranyos haj, melybe a Csató Pista szíve belefónódott, s melyet a Csatóné ollója levágott; vagy hogy csak fele annak a sok hajnak. Ha szégyen lehetett abból, ami gyönyörűség volt, hátha lehetne belőle még pénz is.

Kati remegve, reménykedve nyitott be a zsidó boltoshoz.

- Vegye meg ezt a haját. Egy beteg testvéremé volt. Orvosságra van szüksége, és nincs pénzünk. De vegye meg tüstént. Sietnem kell. Egyedül hagytam.

Vállat vont a boltos, nem használhatja, mert egymagában nagyon kevés, arra pedig nagyon különös színű, hogy összekeverhetné más hajjal, hanem mivel a Katinak is szakasztott olyan haja van, a kettőt együtt megveszi jó pénzen.

A lány elhalványult, szomorú pillantást vetett a tükörbe, sóhajtott és lehajtotta szép fejét, mint a búzakaralász a sarló alá.

Lihegve ért haza nemsokára, de a beteg nem volt már egyedül. Az öreg Péri járkált sötéten fel s alá a szobában. Eljött, idetalált; a hír megsúgta neki mi történt, s a keserűség útra készíté.

- Hová lett a húgod koronája? - kérde a belépőtől dühösen.

- Levágták! - szólt Kati dacosan, az ágyhoz lépve, mintha el volna készülve megvédeni azt, ki eszméletlenül fekszik benne.

Péri elhallgatott, majd egyszerre vadul szegződtek megüvegesedett szemei Katira.

- Hát a te hajad hová lett?

- Levágtam! - mondá félénken s kivette az orvosságos üveget a köténye alól.

Sóhajtott az öreg, aztán sokáig nézte, nézte a két szép lány közül hol az egyiket, hol a másikat. Az egyik, aki ott áll, olyan piros, mint a rózsa, a másik, aki ott nyög, olyan fehér, mint a lilium.

És mégis a rózsát sajnálta meg *elébb*. Hozzá ment, megsimogatta azt a csitri fejcskét gyöngéden, szeretettel:

- Szegény Katám! A te hajad kinő még!

VAGY

ÖSSZEHASONLÍTÓ ELEMZÉS

A szerelem költői megvallásának két példáját olvashatja az alábbiakban. Hasonlítsa össze Petőfi Sándor és Radnóti Miklós költeményét! Mutassa be a vershelyzetet, vesse össze a két mű szerkezetének és képkalkotásának közös és eltérő vonásait! Értelmezésében térjen ki a műfaji sajátosságokra is!

(1823–1849)

Petőfi Sándor

MINEK NEVEZZELEK?

Minek nevezzelek,
Ha a merengés alkonyában
Szép szemeidnek esti-csillagát
Bámulva nézik szemeim,
Mikéntha most látnák először...
E csillagot,
Amelynek mindenik sugára
A szerelemnek egy patakja,
Mely lelkem tengerébe foly –
Minek nevezzelek?

Minek nevezzelek,
Ha rám röpítéd
Tekinteted,
Ezt a szelíd galambot,
Amelynek minden tolla
A békeség egy olajága,
S amelynek érintése oly jó!
Mert lágyabb a selyemnél
S a bölcső vánkosánál –
Minek nevezzelek?

Minek nevezzelek,
Ha megzendülnek hangjaid,
E hangok, melyeket ha hallanának
A száraz téli fák,
Zöld lombokat bocsátanának,
Azt gondolván,
Hogy itt már a tavasz,
Az ő régen várt megváltójok,
Mert énekel a csalogány –
Minek nevezzelek?

Minek nevezzelek,
Ha ajkaimhoz ér
Ajkadnak lángoló rubintköve,
S a csók tüzeiben összeolvad lelkünk,
Mint hajnaltól a nappal és az éj,
S eltűn előlem a világ,
Eltűn előlem az idő,
S minden rejtélyes üdvességeit
Árasztja rám az örökkévalóság –
Minek nevezzelek?

Minek nevezzelek?
Boldogságomnak édesanyja,
Egy égbe-rontott képzelet
Tündérleánya,
Legvakmerőbb reményimet
Megszégyenítő ragyogó valóság,
Lelkemnek egyedüli,
De egy világnál többet érő kincse,
Édes, szép, ifju hitvesem,
Minek nevezzelek?

Pest, 1848. [január]

Radnóti Miklós

TÉTOVA ÓDA

Mióta készülök, hogy elmondjam neked
szerelmem rejtett csillagrendszerét;
egy képben csak talán, s csupán a lényegét.
De nyüzsgő s áradó vagy bennem mint a lét,
és néha meg olyan, oly biztos és örök,
mint kőben a megkövesült csigaház.
A holdtól cirmos éj mozdul fejem fölött
s zizzelve röppenő kis álmokat vadász.
S még mindig nem tudom elmondani neked,
mit is jelent az nékem, hogy ha dolgozom,
óvó tekinteted érzem kezem felett.
Hasonlat mit sem ér. Felötlik s eldobom.
És holnap az egészszet újra kezdem,
mert annyit érek én, amennyit ér a szó
versemben s mert ez addig izgat engem,
míg csont marad belőlem s néhány hajcsomó.
Fáradt vagy s én is érzem, hosszú volt a nap, –
mit mondjak még? a tárgyak összenéznek
s téged dicsérnek, zeng egy fél cukordarab
az asztalon és csöppje hull a méznek
s mint színarany golyó ragyog a teritőn,
s magától csendül egy üres vizespohár.
Boldog, mert véled él. S talán lesz még időm,
hogy elmondjam milyen, mikor jöttödre vár.
Az álom hullongó sötétje meg-megérint,
elszáll, majd visszatér a homlokodra,
álmos szemed búcsúzva még felémint,
hajad kibomlik, szétterül lobogva,
s elalszol. Pillád hosszú árnya lebben.
Kezed párnámra hull, elalvó nyírfaág,
de benned alszom én is, nem vagy *más* világ.
S idáig hallom én, hogy változik a sok
rejtelmes, vékony, bölcs vonal
hús tenyeredben.

1943. május 26.

(1909–1944)

		Maximális pontszám	Elért pontszám
I. Szövegértés		40	
II. Szövegalkotás	tartalmi minőség	20	
	szerkezet, felépítés	20	
	nyelvi minőség	20	
Levonások	helyesírási hibák	Levonható: 15	
	íráskép	Levonható: 3	
ÖSSZESEN:		100	

---

 javító tanár

		Elért pontszám	Programba beírt pontszám
I. Szövegértés			
II. Szövegalkotás	tartalmi minőség		
	szerkezet, felépítés		
	nyelvi minőség		
Levonások	helyesírási hibák		
	íráskép		

---

 javító tanár

---

 jegyző